

Arrest

nr. 91 500 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven van 28 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Malgobek. In de nacht van 21 op 22 september 1999 ondernam uw schoonbroer A.(...) M.(...), een ondercommandant bij de

OMON, in het kader van zijn werk een actie in het dorp Nesterovskaya waarbij rebellen dienden aangehouden te worden. Tijdens deze actie kwam een projectiel terecht op het huis van de familie T.(...). Door dit projectiel werden per ongeluk drie burgers gedood: twee volwassenen en een kind van 13 jaar. Uw schoonbroer vroeg zijn familie om met de familie T.(...) contact op te nemen en hen duidelijk te maken dat hij de schuldige was. Gevolg hiervan was dat de familie T.(...) een bloedwraak uitsprak tegen uw schoonbroer M.(...), uw man en uw zoon A.(...) die op dat moment maar drie jaar was. De familie T.(...) liet verstaan dat uw zoon zou worden gedood als hij de leeftijd van 13 jaar bereikte. Uw schoonfamilie nam contact op met oudere personen, mullahs, om een verzoening te bepleiten, maar de familie T.(...) weigerde een verzoening. Tijdens het proces voor de rechtbank van Nazran werd uw echtgenoot op straat vermoord op 12 mei 2000. De politie onderzocht de moord op uw man en u legde bij het parket een klacht neer tegen de familie T.(...), meer bepaald tegen K.(...) T.(...) die u ervan verdacht de moordenaar van uw echtgenoot te zijn. U trok deze klacht zelf in omdat uw schoonfamilie u dwong dit te doen. U hebt sinds 2005 geen contact meer met uw schoonfamilie en u woont bij uw vader. In de nacht van 28 op 29 augustus 2009 vielen drie onbekende gemaskerde mannen bij u binnen. U en uw kinderen werden bedreigd. Na het vertrek van deze mannen verliet u uw woning en vertrok u onmiddellijk. In januari 2010 zou uw zoon A.(...) 13 jaar worden. U reisde via Polen en u kwam op 4 september 2009 in België toe waar u op 7 september 2009 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Na uw komst in België kwam uw schoonbroer uit de gevangenis vrij. Hij liet uw moeder weten dat de bloedwraak nog steeds actueel was gezien zijn ouders werden bezocht door de ouderen om de bloedwraak te bevestigen. Ter staving van uw asielrelaas legden u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, de overlijdensakte en overlijdensattest van uw echtgenoot, de geboorteaktes van de kinderen, een medisch attest en een werkdocument van uw echtgenoot.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u vreesde dat uw oudste zoon zou gedood worden als hij de leeftijd van 13 jaar zou bereiken, wegens een bloedwraak die op uw schoonfamilie werd uitgesproken door de familie T.(...). Tevens gaf u aan dat u op 28-29 augustus 2009 werd bedreigd door drie onbekende mannen die geld van u eisten (CGVS 30/08/2011 p. 3, 7, 8, 14).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat u verklaarde Ingoesjetië verlaten te hebben omdat uw oudste zoon A.(...) betrokken werd in een bloedwraak. U gaf aan dat deze bloedwraak werd uitgesproken door de familie T.(...) 40 dagen na de dood van hun familieleden op 21-22 september 1999 bij een inval van OMON-agenten die rebellen zochten in de buurt. U gaf aan dat het leven van uw oudste zoon ernstig werd bedreigd als hij de leeftijd van 13 jaar zou bereiken (CGVS 30/08/2011 p. 3). Vastgesteld worden dat u en uw zoon reeds 10 jaar betrokken zijn en op de hoogte waren van deze bloedwraak en dat jullie met deze familie problemen had. Bijgevolg moet opgemerkt worden dat u gedurende deze 10 jaar weinig tot geen pogingen ondernam om betreffende deze bloedwraak bescherming te zoeken. U verklaarde dat uw man werkzaam was als MVD-medewerker en dat uw schoonbroer Musa ondercommandant bij de OMON was. U gaf aan dat u persoonlijk niets had ondernomen om bij deze overheidsdiensten, de collega's van uw man en schoonbroer, enige

advies, informatie of bescherming tegen de bloedwraak en de bedreigingen van de familie T.(...) te zoeken. Toen u werd gevraagd of u of iemand van uw familie deze collega's had gecontacteerd om uw beschermingsmogelijkheden na te gaan, antwoordde u dat u het zich niet meer kon herinneren. U benadrukte eveneens dat politie, de autoriteiten zich niet bemoeien met bloedwraak (CGVS 30/08/2011 p. 9, 15). Uw uitleg is niet afdoende. Van een persoon die verklaarde haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van een bloedwraak die het leven van haar oudste zoon ernstig bedreigt is het redelijk te verwachten dat men op zijn minst enige pogingen onderneemt om bescherming te bekomen.

U verklaarde weliswaar dat betreffende de bloedwraak de politie niets ondernam omdat men bang is van de familie T.(...). Zij zouden invloedrijk en machtig zijn (CGVS 30/08/2011 p. 5, 9). Toen u werd gevraagd om concreet te maken hoe rijk en invloedrijk deze familie is, de familie die de bloedwraak had uitgesproken, slaagde u er niet in om dit enigszins duidelijk te maken. U gaf aan dat u niet weet met welke zaken ze zich bezighouden, maar dat u weet dat ze invloedrijke connecties hebben en dat zonder deze connecties ze niet iedereen bang zouden kunnen maken. Echter toen u werd gevraagd om aan te geven welke invloedrijke connecties de familie dan had, antwoordde u dat u het niet kon weten en vroeg u zich af hoe u het zou kunnen weten. U vermeldde dat ze veel vijanden hadden, dat ze familieleden hadden die bij hoge instanties werken en ook daar kon u enkel zeggen dat u het niet wist welke vijanden ze dan hadden of welke familieleden bij hoge instanties werkten (CGVS 30/08/2011 p. 9, 10). Uw uitleg over de familie T.(...) en uw gebrek aan informatie over hen, de familie die de bloedvete heeft uitgesproken en die voor u en uw zoon dermate belangrijk is, is niet afdoende. Van een persoon die zijn land van herkomst verlaat omwille van een bloedwraak is het redelijk te verwachten dat hij of zij meer informatie kan geven over de familie die deze bloedwraak heeft uitgesproken. Bovendien moet worden vastgesteld uw onwetendheid over deze familie de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Verder blijkt uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier dat inspanningen door de autoriteiten om bloedvetes tussen families in Ingoesjetië op te lossen werden opgedreven in 2009, dat de president werd geprezen omwille van zijn initiatieven op dat vlak en dat er daadwerkelijke resultaten werden behaald. U werd hiermee geconfronteerd en u gaf aan dat u, betreffende de stappen die de autoriteiten ondernamen, niet op de hoogte was (CGVS30/08/2011 p. 18, 21). Opgemerkt moet worden dat van een asielzoeker die haar land van herkomst verlaat omwille van een bloedwraak waarbij haar zoon is betrokken redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van de inspanningen die door haar autoriteiten werden geleverd om bloedvetes tussen families op te lossen of dat zij voldoende pogingen onderneemt om zich hierover te informeren.

Vastgesteld moet worden, gezien bovenstaande vaststellingen, dat u niet aannemelijk maakt dat de Ingoesjetische autoriteiten u niet zouden willen of kunnen beschermen.

Wat betreft uw directe vluchtaanleiding - de inval van drie onbekende gemaskerde mannen in augustus 2009 - moet opgemerkt worden dat er incoherenties en tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen. U verklaarde tijdens het gehoor in augustus 2011 dat in de nacht van 28 op 29 augustus 2009 drie onbekende mannen binnenvielen. U beweerde dat deze drie mannen geld vroegen. U wist niet wie deze mannen waren, noch waarom ze u geld vroegen. U liet weten dat u deze inval niet bent gaan melden bij de politie omdat u de volgende dag op 30 augustus 2009 's morgens al was vertrokken (CGVS 30/08/2011 p. 14). Tijdens uw gehoor in mei 2012 gaf u aan dat eind augustus - ongeveer 25 augustus 2009 - twee mannen uw woning binnenvielen. Deze twee mannen sloegen u onmiddellijk. U hoorde hen vragen wie u nu zou verdedigen, nu uw vader dood was. U concludeerde dat deze mannen bij u binnenvielen omwille van de bloedwraak. U vermeldde dat ze enkel verwezen naar uw vader en man maar dat ze u niets vroegen. Na dit voorval belde u uw moeder en u ging samen met de kinderen bij haar wonen. U verbleef nog vier dagen bij uw moeder voor u vertrok naar België (CGVS 24/05/2012 p. 5, 6, 10). U werd gewezen op het verschil in versies en u reageerde door erop te wijzen dat de versie die u tijdens het gehoor in mei 2012 gaf de juiste was. Deze uitleg weerlegt de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden niet. Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende deze inval.

Verder moet eveneens vastgesteld worden dat u voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal deze inval vermeldde als directe oorzaak voor uw vertrek uit Ingoesjetië en u verwees naar het seksueel geweld dat u had ondergaan tijdens die inval. Uw advocaat maakte melding dat u dit voordien niet kon zeggen, dat u het pas na twee jaar therapie bij uw dokter kon bespreken en dat u uw advocaat pas recentelijk hiervan op de hoogte had gebracht (CGVS 30/08/2011 p. 23, 24). Uw advocaat legde na het gehoor een medisch attest voor van dokter P. Derboven. Ook tijdens het gehoor in mei 2012 legde u een medisch attest voor van dokter P. Derboven. Vooreerst moet opgemerkt worden dat we begrip kunnen hebben voor eventuele moeilijkheden die u zou kunnen hebben. Voor wat de medische attesten van Dr. Paul Derboven betreft, dient te worden opgemerkt dat deze documenten niet gericht zijn aan het Commissariaat-generaal maar wel aan de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingen-

zaken. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze attesten aantonen dat u in behandeling zou zijn bij bovenvermelde psychiater, echter uit deze attesten kan niet worden afgeleid sinds wanneer u deze behandeling volgt, noch hoe regelmatig u door hem behandeld wordt. Bovendien blijkt na analyse van de gehoorverslagen dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Verder vormen deze attesten geen formeel bewijs dat de vermelde moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de door u verklaarde feiten ondergaan in de Russische Federatie. Een arts kan immers vaststellingen doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid en op formele wijze de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van de door de patiënt verklaarde psychische problemen, zodat de medische attesten geen formeel bewijs vormen van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende dit vervolgingsfeit ongeloofwaardig werden bevonden. Betreffende het medisch attest van 30 april 2012 moet eveneens worden opgemerkt dat dokter Verboven bij zijn verslag als aanbevolen therapie verwijst naar delen van een tekst van Françoise Sironi en deze letterlijk overneemt (tekst Françoise Sironi werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Vastgesteld moet worden dat de medische attesten algemeen zijn en niet geïndividualiseerd. Uit de medische attesten blijkt evenmin dat de eventuele moeilijkheden die u zou kennen een link hebben met uw asielrelaas.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal Cedoca na uitgebreide opzoekingen, de informatie in het administratieve dossier, niets terug heeft gevonden met betrekking tot de speciale OMON actie op 21 september 1999 in Nesterovskaya, noch over de moord op uw echtgenoot A.(...) I.(...) op 12 mei 2000 voor de rechtbank in Nazran.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De overlijdensakte en overlijdensattest van uw echtgenoot geeft enkel weer dat hij op 12 mei 2000 te Nazran overleden is ten gevolge van schotwonden. Uit deze overlijdensattesten kan niet worden afgeleid, in welke omstandigheden en door wie uw echtgenoot werd gedood. De documenten en foto's betreffende het politieonderzoek naar de dood van uw echtgenoot verwijzen naar het feit dat uw echtgenoot op 12 mei 2000 overleed aan schotwonden en naar vaststellingen betreffende zijn dode lichaam. Deze documenten worden niet betwist. Het werkdocument van uw echtgenoot toont aan dat hij werkzaam was voor de MVD, dit wordt evenmin betwist. De medische attesten werden reeds hierboven gemotiveerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 2, §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, evenals machtsoverschrijding. Verzoekster overloopt na een theoretisch betoog de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de noodzaak van een individuele beoordeling van de asielaanvraag. Hierbij stelt verzoekster dat ze vreest te worden vermoord door de personen die de bloedwraak hebben uitgesproken en in tweede instantie voor haar eigen schoonfamilie indien zij zich zou "*wikkelen in het probleem van bloedwraak*". Verzoekster stelt dat deze elementen in overweging dienden te worden genomen gelet op haar profiel van weduwe in de specifieke context van Ingoesjetië. Volgens verzoekster dient de vaststelling dat de autoriteiten niet in staat zijn het geweld onder controle te krijgen, hetgeen wordt bevestigd door de informatie van CEDOCA die aan het administratief dossier werd toegevoegd, een centraal element te vormen in het dossier. Verzoekster citeert hierbij nog internet-artikels van www.jamestown.org over de heersende onveiligheid in Ingoesjetië. Tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande het verzuim van verzoekster om tegen de bloedwraak bescherming te zoeken, voert verzoekster aan dat bloedwraak in Ingoesjetië steeds heeft bestaan, wat volgens haar overigens niet wordt ontkend in de informatie van de verwerende partij en dat de huidige president zich erover bekommerd heeft omdat het probleem te aanzienlijk en prangend was. Verzoekster merkt op dat dit niet het geval was in 2000 toen de bloedwraak uitbrak en dat uit de CEDOCA-informatie blijkt dat de regering zich slechts anno 2009 om bloedwraak bekommerde, het jaar waarin verzoekster aangevallen en verkracht werd en het land verliet. Verzoekster wijst er ook op dat zij onmachtig is omdat volgens de traditie vrouwen geen initiatief nemen, a fortiori niet in verband met bloedwraak, die volgens de traditionele regels door mannen wordt geregeld. Hierbij herinnert verzoekster eraan dat haar persoonlijke initiatief, met name haar klacht tegen K. T. geen succes werd omdat haar familie haar dwong haar klacht in te trekken. Verzoekster wenst tevens te benadrukken dat zij weinig contacten had met de collega's van haar man toen deze nog leefde en dat deze contacten na 10 jaar vervagen.

Naar aanleiding van de bij verzoekster vastgestelde onwetendheid over de familie T. geeft zij toe dat zij niet in staat is om precieze informatie te geven maar dat deze connecties gelijk te stellen zijn met een soort maffia, waarbij verzoekster verwijst naar de CEDOCA-informatie over de heersende corruptie. Verzoekster countert het argument dat zij niet op de hoogte was van de inspanningen van de overheid inzake bloedwraak door te stellen dat de bloedwraak eind 1999 uitbrak en de eerste pogingen van president Yevkurov om de bloedwraak op te lossen dateren van het voorjaar van 2009. Verzoekster wijst erop dat zij in augustus 2009 haar land van herkomst verliet en niet op de hoogte was van de pogingen van de regering van 2009, waarbij verzoekster wederom aanstipt dat het voor haar als vrouw moeilijk was om initiatief te nemen. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal geen rekening hield met context van bloedwraak in Ingoesjetië noch met de plaatselijke cultuur noch met haar geslacht.

Wat het ongeloofwaardig karakter van de rechtstreekse vluchtaanleiding betreft, stelt verzoekster dat zij uiteindelijk na veel moeite en schaamte toegegeven heeft dat zij seksueel misbruikt werd waarbij verzoekster aanstipt dat er bij haar drie mannen binnenkwamen, waarvan er twee haar verkracht hebben terwijl een derde in de aanpalende kamer bleef waar de kinderen waren en die was afgesloten met een gordijn om te beletten dat de kinderen hun moeder ter hulp kwamen. Dit vormt, zo stelt verzoekster de aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid over de aanwezigheid van 2 of 3 mannen. Verzoekster heeft de verkrachting aanvankelijk willen verzwijgen en heeft slechts na twee jaar therapie haar lijden een naam kunnen geven. Verzoekster bevestigt dat medische attesten geen formeel bewijs vormen van het asielrelaas, maar dat deze evenmin als waardeloos kunnen worden beschouwd en dat het Commissariaat-generaal haar in geval van twijfel had moeten laten oproepen door zijn psychologische dienst, wat het nagelaten heeft. Volgens verzoekster is het niet aanvaardbaar dat de commissaris-generaal besluit dat verzoekster de feiten voor het overige gedetailleerd kon weergeven in tijd en ruimte en derhalve in staat was om op autonome en functionele wijze haar verklaringen af te leggen.

Naar aanleiding van de vaststellingen van de onderzoeksdienst betreffende de actie van OMON van 21 september 1999 stelt verzoekster dat dit niet de belangrijkste informatie was van wat in Ingoesjetië

gebeurde en het samenviel met het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog waarbij vele duizenden Tsjetsjensen naar Ingoesjetië vluchtten en de informatie in die periode niet zo omvangrijk was als thans. Verzoekster deelt mee dat zij in verband met de moord op haar man haar moeder nogmaals naar het Parket van Nazran heeft gestuurd waardoor zij een attest voorlegt van 22 juli 2012 waarin bevestigd wordt dat haar echtgenoot werd vermoord. Volgens verzoekster zijn de motieven onvoldoende om de beslissing te schragen.

Aangaande de beoordeling van de actuele situatie in Ingoesjetië stelt verzoekster dat deze niet uitsluit dat zij het slachtoffer wordt van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster stipt verder aan dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië verslechtert waarbij verzoekster opmerkt dat rekening dient te worden gehouden met de beperkte oppervlakte van Ingoesjetië en het lage bevolkingscijfer dat zij aan de hand van internetgegevens illustreert. Verder verwijst verzoekster naar een artikel van Artsen zonder grenzen van 2010 over de gespannen situatie in Ingoesjetië en de impact ervan op de bevolking. Verzoekster wijst erop dat het gezin op basis van de niet-betwiste elementen een hoog risico loopt. Vervolgens geeft verzoekster een lijst van referenties op die dateren van 2009 over het geweld in de Noordelijke Kaukasus en ze besluit dat er in 2013 in Ingoesjetië presidentsverkiezingen worden gepland die voor verdere onzekerheid zullen zorgen.

Verzoekster verzond per fax op 24 oktober 2012 bijkomende documenten die eveneens ter terechtzitting werden neergelegd en die volgens de raadvrouw van verzoekster hoofdzakelijk de voor eensluidend verklaarde vertaling bevatten van bijlage 4 bij het oorspronkelijk verzoekschrift.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming van asielzoekers uit Ingoesjetië. Vervolgens wordt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van een situatie van bloedwraak op haar schoonfamilie uit haar land van herkomst zou zijn gevlucht omdat verzoekster en haar zoon reeds 10 jaar op de hoogte waren van de problemen en gedurende deze 10 jaar geen of weinig pogingen ondernamen om bescherming te zoeken. Verzoekster blijkt ook over weinig informatie te beschikken over de familie die de bloedvete heeft uitgesproken. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de inspanningen van de autoriteiten in Ingoesjetië om de bloedvetes op te lossen in 2009 werden opgedreven, terwijl verzoekster stelde dat zij hiervan niet op de hoogte was waardoor zij niet aannemelijk maakt dat de Ingoesjetische autoriteiten haar niet zouden willen of kunnen beschermen. Verder werden incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen van verzoekster over de directe vluchtaanleiding, met name de inval van 3 onbekende mannen in augustus 2009. Aangaande het seksueel geweld waarmee die inval gepaard ging, werd vastgesteld dat verzoekster dit slechts tijdens het gehoor van mei 2012 meldde en aangaf dat zij hierover slechts na 2 jaar therapie kon spreken. De attesten van dr. Derboven die door verzoekster en haar advocaat werden voorgelegd, bleken gericht aan de dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken en in de beslissing wordt gesteld dat uit de attesten niet kan worden afgeleid sinds wanneer of hoe regelmatig verzoekster behandeld wordt. De commissaris-generaal leidt uit de verklaringen van verzoekster af dat zij in staat is om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen en de attesten vormen geen bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat dr. Derboven bij zijn verslag als aanbevolen therapie verwijst naar de tekst van F. Sironi en deze letterlijk overneemt. Bijkomend wordt opgemerkt dat de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal geen enkele informatie heeft teruggevonden over de OMON-actie van 21 september 1999 die de aanleiding zou zijn van de bloedwraak, noch over de moord op de echtgenoot van verzoekster op 12 mei 2000. Met

betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing, op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, gesteld dat er actueel in Ingoesjetië voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen volgens de commissaris-generaal de conclusie niet ombuigen.

2.5. Het betoog van verzoekster over de specifieke context van onveiligheid in Ingoesjetië en haar profiel als weduwe, zijn niet van aard om verzoekster als vluchteling te erkennen of om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld, dringt zich, gelet op de complexe situatie in Ingoesjetië, een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De internetartikels die verzoekster citeert, schetsen de algemene toestand in Ingoesjetië, maar hebben geen betrekking op verzoeksters individuele relaas, waardoor deze niet van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoekster situeert het uitspreken van de bloedwraak initieel op 23 september 1999, wat ze later corrigeert door te stellen dat de bloedwraak 40 dagen later werd uitgesproken (stuk 7, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2011, p. 20-21). Uit het administratief dossier blijkt dus dat verzoekster minstens sinds eind 1999 op de hoogte is van de bloedwraak die door de familie T. werd uitgesproken en waarbij haar zoon gevisieerd zou zijn (Ibid., p. 5). Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij gedurende de laatste 10 jaar van haar verblijf in de Russische Federatie enige veldritten inspanning heeft gedaan om voor dit probleem bescherming te zoeken bij de autoriteiten. Zij verklaarde weliswaar klacht te hebben ingediend tegen K. T., maar beweerde door haar eigen schoonfamilie gedwongen te zijn deze klacht in te trekken (stuk 7, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2011, p. 4), wat bijzonder onlogisch overkomt. Verzoekster laat uitschijnen dat dit onder druk van de familie T. gebeurde waarmee de bloedwraak bestond (Ibid., p. 5), maar zij slaagt er niet in het minst in de invloed van de familie T. concreet te schetsen (Ibid., p. 9-10) waardoor het weinig geloofwaardig is dat deze familie dergelijke druk kan uitoefenen. Tevens beweerde verzoekster dat zij in de nacht na de dood van haar echtgenoot in 2000 verklaringen diende af te leggen en dat zij een jaar later aangifte deed om de zaak opnieuw op te starten, maar dat zij in de periode vanaf 2002 tot aan haar vertrek naar België in 2009 geen enkel initiatief meer nam om haar problemen bij de autoriteiten aan te kaarten (stuk 7, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2011, p. 15). Bovendien heeft verzoekster, hoewel haar echtgenoot medewerker was van de MVD en haar schoonbroer van de OMON, nooit de collega's van haar echtgenoot gecontacteerd om meer informatie te krijgen over de bloedwraak en de beschermingsmogelijkheden (Ibid., p. 9). Het feit dat de contacten met de collega's van haar echtgenoot beperkt waren, en deze doorheen de tijd nog vervaagden, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid op dit punt. Hierbij wenst de Raad bijkomend aan te stippen dat het weinig aannemelijk is dat de familie van het slachtoffer van een overheidsoptreden een bloedwraak uitspreekt tegen een individuele medewerker van de autoriteiten en zijn familie. In elk geval stelt de Raad vast dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput en evenmin dat de autoriteiten haar niet wilden of konden helpen. Verzoekster beweert in haar verzoekschrift weliswaar dat de overheid zich in die periode niet om bloedwraak bekommerde, maar deze bewering is niet op haar persoonlijke ervaringen gestoeld. De commissaris-generaal kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat redelijkerwijs van verzoekster kon worden verwacht dat zij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om bescherming te bekomen.

2.7. De behoefte aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld op het ogenblik dat de asielaanvraag wordt onderzocht door het Commissariaat-generaal of nadien door de beroepsinstantie (cf. S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, p. 179). De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat bloedwraak in Ingoesjetië een

ernstig maatschappelijk probleem vormde, maar dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de inspanningen van de overheid om bloedvetes tussen families op te lossen sinds 2009 werden opgedreven (stuk 18, Landeninformatie, Antwoorddocument CEDOCA, ing2011-022w, Russische Federatie, Ingoesjetië, initiatieven genomen voor 30 augustus 2009 betreffende bloedwraak). Het feit dat deze inspanningen (nog) niet werden geleverd in de periode die eraan voorafgaat, kan bijgevolg geen aanleiding vormen om verzoekster thans als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Dit geldt des te meer omdat verzoekster, zoals hierboven uiteengezet, niet in het minst heeft aangetoond dat zij gebruik heeft gemaakt van de toen bestaande beschermingsmogelijkheden, die, gezien de professionele activiteiten van haar echtgenoot, zeker toegankelijk waren. Van verzoekster mag overigens worden verwacht dat zij minimaal op de hoogte is van of zich informeert over de actuele stand van zaken, zeker gezien de frequente contacten die zij tot op heden met haar moeder onderhoudt (stuk 7, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2011, p. 3). Nochtans blijkt zij niet in het minst op de hoogte van de vooruitgang die sedert 2009 door de president van Ingoesjetië werd geboekt in het domein van de bloedwraak en de successen die werden geboekt (Ibid., p. 21-22). Het verweer van verzoekster dat zij onmachtig is en geen initiatief kan nemen, belet haar niet om zich te informeren over de evoluties in haar land van herkomst over een problematiek die haar bij uitstek aanbelangt, zeker gezien de uitgebreide berichtgeving daaromtrent in de media (stuk 18, Landeninformatie, Antwoorddocument CEDOCA, ing2011-022w, Russische Federatie, Ingoesjetië, initiatieven genomen voor 30 augustus 2009 betreffende bloedwraak). Verzoekster verklaarde nochtans dat zij via haar moeder vernam dat er niets veranderd is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 24 mei 2012, p. 3), wat geen blijk geeft van een doorgedreven interesse.

2.8. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze goed geïnformeerd is over belangrijke elementen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster slechts bijzonder weinig details kan verstrekken over de familie waarmee er reeds meer dan 10 jaar een situatie van bloedwraak bestaat. Zo kan verzoekster de activiteiten van de familie niet beschrijven, weet ze niet hoe ze aan haar geld komt en kan ze niet zeggen over welke invloedrijke connecties ze beschikt (stuk 7, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2011, p. 9-10). In haar verzoekschrift geeft verzoekster toe dat zij weinig weet over de familie T., maar beweert zij dat deze gelijk te stellen is met een soort maffia. Met deze bewering slaagt verzoekster er echter niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal over haar onwetendheid te weerleggen.

2.9. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 30 augustus 2011 dat zij in de nacht van 28 op 29 augustus 2009 door drie onbekende, gemaskerde mannen thuis werd overvallen die naar geld vroegen (stuk 7, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2011, p. 11; p. 14). Naar aanleiding van het tweede gehoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal situeerde zij deze aanval "ongeveer" op 25 augustus 's ochtends en stelde zij dat er twee mannen binnenvielen, die haar hebben verkracht en verder niets hebben gevraagd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 24 mei 2012, p. 4-6), waarbij zij deze tweede versie achteraf uitdrukkelijk bevestigde (Ibid., p. 10). Zelfs na confrontatie met haar eerdere andersluidende verklaringen bleef verzoekster bij haar tweede versie (Ibid., p. 10). Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster deze inval van augustus 2009 onvermeld liet bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 mei 2010 (stuk 14, Vragenlijst DVZ, 18 mei 2010, p. 2). Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de situering in de tijd van het incident niet betwist en in haar verzoekschrift teruggrijpt naar haar eerste verklaringen waarbij ze verduidelijkt dat er drie mannen binnenkwamen, maar één van de mannen in een aanpalende kamer bleef. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekster deze verduidelijking niet reeds had kunnen geven tijdens het gehoor (cf. RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). De schaamte en de psychologische problemen die verzoekster aanvoert vormen mogelijkerwijs een verklaring voor de schroom om te vertellen over de verkrachting waarmee de inval gepaard ging en voor het feit dat zij zich bepaalde aspecten niet meer herinnert, maar kan geenszins een rechtvaardiging vormen voor de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen rechtstreekse vluchtaanleiding, waardoor zij op grond hiervan niet in aanmerking kan komen voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. In zoverre verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar op grond van de medische attesten had moeten laten oproepen door zijn psychologische dienst, merkt de Raad op dat uit deze attesten (stuk 17, Documenten, medisch attest 18 augustus 2011 en medisch attest 30 april 2012), waarin een

posttraumatische stress wordt gediagnosticeerd en sprake is van “*amnésie lacunaire*”, niet kan worden afgeleid dat verzoekster geen deugdelijke verklaringen zou kunnen afleggen. De commissaris-generaal kon bijgevolg op grond van een analyse van de gehoorverslagen rechtsgeldig besluiten dat verzoekster in staat is om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen en dat er bijgevolg geen reden was om verzoekster voor de psychologische dienst op te roepen. Zoals verzoekster zelf terecht aangeeft, vormen de medische attesten geen bewijs van de feiten die aan de psychische problemen ten grondslag liggen.

2.11. De kritiek van verzoekster op de vaststelling van de commissaris-generaal dat na onderzoek geen informatie werd teruggevonden over de actie in Nesterovskaya op 21 september 1999 die de oorzaak zou zijn van de bloedwraak waarin verzoekster verwickeld raakte (stuk 18, Landeninformatie, Antwoord-document, ing2011-021w Russische Federatie, Ingoesjetië, speciale actie van 21 september 1999 in Nesterovskaya), betreft een overtollig motief van de bestreden beslissing waardoor het eventueel gegrond bevinden van deze kritiek geen invloed heeft op de overige motieven van de beslissing.

2.12. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verzoeksters kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom haar geen subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op.

2.14. In zoverre verzoekster zich beroept op de actuele situatie in haar land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat haar “(...) *leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Verzoekster stelt dat rekening dient te worden gehouden met de beperkte oppervlakte en het beperkte inwonersaantal van Ingoesjetië. In de bestreden beslissing wordt er inderdaad op gewezen dat er een toename is van het aantal incidenten en slachtoffers, maar dat op grond van het geheel van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de acties gericht zijn en het aantal grootschalige operaties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is waardoor burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (stuk 18, Landeninformatie, SRB, Ingoesjetië, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, 11 januari 2011). In het artikel van Artsen zonder Grenzen dat verzoekster citeert wordt trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat er geen sprake is van “*open warfare*” (Verzoekschrift, p. 18), waardoor deze informatie niet van aard is om een ander licht te werpen op de conclusie van de commissaris-generaal. Het overzicht van referenties van artikels en rapporten over de hele noordelijke Kaukasus van 2009 is evenmin van aard om de informatie van de commissaris-generaal, die van meer recente datum is, te ontkrachten. De hypothesen van verzoekster over de verkiezingen in 2013 hebben geen betrekking op de actuele situatie in Ingoesjetië. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er in haar land van herkomst voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de beslissing op dit punt niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

2.15. Het document dat verzoekster als bijlage 4 aan haar verzoekschrift toevoegt en waarvan ter terechtzitting een voor eensluidend verklaarde vertaling wordt neergelegd, omvat het antwoord op een verzoek om afschriften uit het strafdossier naar aanleiding van de moord op verzoeksters echtgenoot en voor echt verklaarde kopieën van deze stukken uit het strafdossier. De Raad stelt vast dat deze documenten inderdaad het strafrechtelijk onderzoek en de medico-legale rapporten omvat naar

aanleiding van de moord op A. I. Y.. Het brutale overlijden van de echtgenoot van verzoekster en de strafzaak die daarmee gepaard ging, worden echter in de bestreden beslissing niet in het minst in twijfel getrokken, maar deze stukken tonen niet aan dat het overlijden van verzoeksters echtgenoot kadert in een situatie van bloedwraak, zoals zij beweert. De neergelegde stukken zijn niet van aard om de motieven van de beslissing aan het wankelen te brengen.

2.16. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekster toont niet aan met welke elementen bij de besluitvorming geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er werd bijgevolg geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of machtsoverschrijding aannemelijk gemaakt.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN